

Arrest

nr. 206 930 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. GHYMERS
Livornostraat 45
1050 ELSENE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 6 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat C. GHYMERS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Bengaalse nationaliteit te hebben, en afkomstig te zijn van het dorp Myanmanshin, waar u woonde tot 2010. Nadien verhuisde u naar Dhaka. U liep school tot u in 2013 aan de deur werd gezet omdat u niet oplette in de les, en hielp uw vader sindsdien in zijn print shop.

Uw vader had een perceel land met een viskwekerij op aan een vriend in het dorp (S. R.) in bewaring gegeven, in ruil voor een deel van de opbrengst. Het ging om iemand met veel macht, een lid van de Awami League. In 2013 stopte hij evenwel het deel dat aan uw familie toekwam over te maken.

Toen uw vader hem daar in augustus 2015 over aansprak, liet hij verstaan dat hij de aanspraak van uw vader niet meer erkende. De voorzitter van het dorp en de lokale politie wilden uw vader niet helpen, en de dag nadat hij aangifte van zijn problemen bij de politie deed werden jullie beiden op de markt staande gehouden door belagers, die uw vader neerstaken. Na zijn herstel deed hij aangifte bij de politie in Dhaka, die evenwel niet wilden helpen omdat de feiten zich buiten hun jurisdictie voordeden. Uw vader kwam ook te weten dat er handlangers van de landdief in de stad waren, die dreigden om u, zijn erfgenaam, te doden. Hij besloot dat u maar beter het land kon verlaten.

U verliet Bangladesh in december 2015, en kwam na een reis over land van een negental weken aan in Frankrijk, waar u nog zo'n anderhalf jaar verbleef zonder asiel aan te vragen. U kwam België binnen op 30 juli 2017, en vroeg hier ook asiel aan op 1 augustus 2017. Ter staving van uw asielerlaas legt u een geboorteakte en een kopie van een general diary van de politie voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet er in dit kader **ten eerste** op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf bij uw intakegesprek op 31 juli 2017 aan dat u geboren was op 10 september 2000, en op dat moment dus 16 jaar oud was (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 31 juli 2017). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, dienst radiologie, 1120 Neder-over-Heembeek op 18 september 2017, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 18 september 2017 een leeftijd had **substantieel** ouder dan 18 jaar, namelijk **minstens 26,8 jaar**.

Nadat u gewezen werd op de bevinding van het medisch onderzoek (CGVS p. 3, 4), gaf u aan dat u er niet mee akkoord ging en een beroepsprocedure aan het doorlopen was, wat uw advocaat op het einde van het gehoor beaamde (CGVS p. 4, 18, 19). U legt evenwel geen enkel bewijs van het doorlopen van deze procedure voor aan het CGVS, waardoor hier geen rekening mee kan worden gehouden, en tot bewijs van het tegendeel heeft het er alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een geboorteakte voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid al danig.

Bovendien dient hierbij nog gewezen te worden op stukken in uw administratief dossier waaruit bleek dat u bij uw doortocht doorheen Europa in verschillende landen niet enkel verklaarde afkomstig te zijn uit Myanmar (waarover later meer), maar ook nog eens dat uw geboortedatum 10/02/1989 zou zijn, een geboortedatum die veel dichter aanleunt bij het resultaat van het medisch onderzoek naar uw leeftijd, dan bij uw bewering geboren te zijn in 2000. Dit bevestigt dus verder het vermoeden dat deze datum meer dan waarschijnlijk uw ware geboortedatum is, wat het geloof in uw verklaringen en de authenticiteit van uw geboorteakte verder afbreekt.

Dit leidt **ten tweede** tot de vaststelling dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. U legt enkel de geboorteakte voor, waar op basis van hetgeen supra bepaald ernstige redenen zijn om van aan te nemen dat het om een frauduleus stuk gaat. Bovendien staat er geen foto op dit document, zodat u niet aannemelijk kunt maken dat dit document u zou betreffen.

Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw vader (CGVS p. 5) maar u hebt blijkbaar geen andere stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten, zoals een paspoort of identiteitskaart, of geprobeerd om deze via de consulaire instanties van uw thuisland te doen bekomen. Uw verklaring als zou u nooit een identiteitskaart gehad hebben of kunnen bekomen omwille van uw minderjarigheid (CGVS p. 16, 17) dient gezien hetgeen aangestipt hieromtrent supra, van de hand gewezen te worden. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen.

Ten derde valt het sterk op dat u verklaart dat de voorgehouden feiten in Bangladesh zich voordeden in de zomer van 2015 (CGVS p. 7), maar u slechts asiel aanvraag in België op 1 augustus 2017, zo'n twee jaar later. In deze periode zou u primo nog zo'n drie maanden in Bangladesh hebben verbleven, van eind augustus 2015 tot december 2015 (CGVS p. 7, 14), en u maakt er geen gewag van dat er in de tussentijd nog zaken voorvielen. Dat u nog zodanig lang zonder problemen in Bangladesh verbleef vooraleer te vertrekken spreekt op zich al tegen de aannemelijkheid van de door u voorgehouden vrees.

Belangrijker is evenwel secundo dat u na een reis van hetzij tweeënhalve maand hetzij meer dan een half jaar (CGVS p. 15) aankwam in Frankrijk, **waar u één of anderhalf jaar verbleef zonder dat u de moeite nam om asiel aan te vragen** (CGVS p. 16). Ook in geen van de landen waar u doorreisde op weg naar Frankrijk zou u asiel hebben willen aanvragen. Wat meer is, u hield zich bedrieglijk voor als iemand uit Myanmar (verklaring DVZ dd. 15 december 2017, afdeling 20.). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft, en hierbij ook eerlijke verklaringen aflegt over zijn afkomst en nood aan bescherming. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Uw verklaring als zou u in Frankrijk geen asiel hebben aangevraagd omdat de smokkelaar niet naar u omkeek (CGVS p. 16), is maar weinig geloofwaardig. Het is maar erg moeilijk voor te stellen dat de smokkelaar u een jaar of langer zonder aanwijsbare reden binnen hield en van kost en inwoning zou voorzien zoals u beweert, zonder dat u voor het overige iets substantieel om handen had of moest doen, of dat u gedurende die periode niet met hulp van de smokkelaar of medemigranten asiel zou kunnen aanvragen in Frankrijk (CGVS p. 16). Waarschijnlijker is dat u het CGVS in het donker wil houden over uw werkelijke gaan en staan gedurende deze periode, wederom in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust.

Dit vermoeden wordt **ten vierde** versterkt doordat u sterk tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over de door u gevolgde reisweg. U verklaarde primo voor de DVZ namelijk nog dat u alles samen zo'n 7 maanden onderweg was naar Frankrijk (verklaring DVZ dd. 15 december 2017, afdeling 31.). Als u voor het CGVS evenwel gevraagd wordt om uw reisweg te schetsen, beschrijft u een traject dan een tiental weken, zo'n tweeënhalve maand in beslag nam (CGVS p. 11, 12, 13, 14, 15). Hierop gewezen, schrijft u dit toe aan een simpele vergissing, en dat u het niet exact herinnerde (CGVS p. 15). Deze uitleg volstaat niet; een eenvoudige vergissing kan misschien een verschil van enkele dagen of weken rechtvaardigen, **maar niet een verschil van ettelijke maanden, groter nog dan de eigenlijke de periode die u voorhoudt als die van uw reisweg.**

Secundo moet ook worden vastgesteld dat uw reisweg elke doorleefdheid ontbeert. U kon zich geen enkele van de namen van de steden, de plaatsen, de grensovergangen, of de busmaatschappijen waar u in India, Pakistan, Iran of Turkije verbleven had, passeerde dan wel gebruik had van gemaakt, herinneren (CGVS p. 11, 12, 13). Geconfronteerd met dit gebrek aan doorleefdheid, wijt u dit geheel aan taalverschillen, maar het valt maar moeilijk voor te stellen dat u nooit eens een woord kon lezen of aan iemand vroeg waar u was (CGVS p. 15, 16). Ook dit is een element dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit haalt.

Ten vijfde kunnen er een aantal tegenstrijdigheden in uw verklaringen aangestipt worden die de aannemelijkheid van uw verklaringen verder eroderen. Primo verklaarde u voor de DVZ nog dat de problemen omtrent het land begonnen toen uw vader gecontacteerd werd door S. R., waarbij die liet verstaan dat uw vader niet meer op een deel van de opbrengst moest rekenen en dat R. de gronden nu van hemzelf beschouwde (vragenlijst CGVS dd. 15 december 2017, afdeling 3.5.). Voor het CGVS stelde u echter enkel dat R. op een bepaald moment stopte met het betalen en overhandigen van een deel van de opbrengsten, en daar beloftes en excuusjes voor verzong (CGVS p. 6, 7, en 14), dit vanaf 2013 (CGVS p. 9). Op een bepaald moment ging uw vader dan naar het dorp om deze loze beloftes te doen inlossen (CGVS p. 7). Dit is wel iets heel anders dan dat uw vader gecontacteerd werd met de melding dat de gronden wat betreft R. niet meer van hem waren.

Secundo verklaarde u voor de DVZ dat uw vader toen jullie in het dorp kwamen, meteen naar de voorzitter ging, daar bot ving, en dan in het politiekantoor ook nul op het rekest kreeg, om uiteindelijk 's avond in de markt neergestoken te worden (vragenlijst CGVS dd. 15 december 2017, afdeling 3.5.) – allemaal op één dag dus. Voor het CGVS verklaarde u evenwel dat uw vader in het dorp eerst vocht met R., dan naar de voorzitter ging en dan bedreigd werd door drie mannen. De dag daarop zou hij naar het politiekantoor gegaan zijn, en de dag daarop zou hij neergestoken zijn (CGVS p. 6, 7). Dus hier grijpt alles op drie dagen plaats, en voegt u bovendien confrontaties met R. en drie zonderlinge figuren toe. Gevraagd om dit alles nog eens te herhalen later in het gehoor, vonden het bezoek aan de politie en de steekpartij plots plaats op dezelfde dag (CGVS p. 14). Gewezen op de tegenstrijdigheden, stelt u botweg dat u wel hetzelfde zei als voorheen (CGVS p. 14), wat uiteraard geen verklaring vormt voor deze steeds evoluerende vertelling.

Tertio stelde u voor de DVZ dat uw vader na de steekpartij een tiental dagen in het ziekenhuis in Dhaka lag, en toen hij terug thuis kwam gebeld werd door vreemden die hem zeiden dat ze zijn zoon zouden vermoorden (vragenlijst CGVS dd. 15 december 2017, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaarde u echter tot tweemaal toe dat uw vader de bedreigingen net ontving terwijl hij nog in het ziekenhuis lag (CGVS p. 7, 13).

Quarto verklaarde u voor de DVZ dat uw vader in Dhaka nadien informatie ontving dat men een plan had opgevat om u te ontvoeren, met als doel om u eigendomsdocumenten te doen ondertekenen, en u later dan te vermoorden (vragenlijst CGVS dd. 15 december 2017, afdeling 3.5.). U maakte hier voor het CGVS evenwel geen melding meer van, maar verklaarde dat uw vader enkel hoorde dat men u wou vermoorden, en ook dat hij handlangers van R. in de stad zag (CGVS p. 7, 13). Gewezen op dit toch wel aanzienlijke verschil, loochent u zonder meer uw verklaringen voor de DVZ (CGVS p. 13). Zelfs als uw eigen woorden letterlijk aan u worden voorgelezen, blijft u volhouden dat er niets gezegd zou zijn van het zetten van een handtekening (CGVS p. 14). Deze tegenstrijdigheden doen verder teniet aan de aannemelijkheid van de door u voorgehouden problemen in Bangladesh.

Ten slotte vallen er nog een aantal merkwaardigheden aan uw verklaringen aan te stippen. *Primo* is het vreemd dat u de enige bent die op de vlucht geslagen zou zijn, terwijl de bedreigingen toch wel tegen uw hele familie waren gericht, en het uw vader was die al werd neergestoken (CGVS p. 7). Hier op gewezen, stelt u dat voor uw ouders uw veiligheid het belangrijkste was, niet die van henzelf (CGVS p. 17). Dit lijkt echter maar moeilijk verenigbaar met uw eigen bewering als zou u als minderjarig kind op weg gestuurd geweest zijn met mensensmokkelaars doorheen Azië en het Midden-Oosten, langs levensgevaarlijke routes. U wijt dit aan het gebrek aan voorkennis van uw vader (CGSV p. 18), maar het valt maar moeilijk te geloven dat een inwoner van de hoofdstad met een eigen zaak zo wereldvreemd zou zijn. Bovendien valt het ook op dat er sinds uw vertrek tweeënhalf jaar geleden blijkbaar niets meer is voorgevallen met uw familie, wat niet verenigbaar lijkt met de bedreigingen als zou men uw hele familie willen vernietigen (CGVS p. 7, 10). Uw verklaring als zou uw familie u niets willen zeggen en de dingen mogelijk verzwijgen zodat u zich geen zorgen zou maken (CGVS p. 10), is puur speculatief. Er op gewezen dat het van vitaal belang voor u is dat u op de hoogte zou blijven van de situatie, verandert u uw uitleg plots naar dat uw ouders u zouden zeggen dat u niet veilig zou zijn in het land, en om hen niet steeds te contacteren (CGVS p. 10).

Secundo valt het ook op dat u verklaart dat R. al in 2013 stopte met betalen (CGVS p. 7). Ook stelt u dat de opbrengsten die uw vader uit de gronden en de visvijver puurde groter of gelijk waren aan die van zijn dagelijkse job in de drukkerij (CGVS p. 10). Het is maar weinig geloofwaardig dat uw vader zich twee jaar lang neerlegde bij een derving van zo maar even de helft van zijn inkomen, en pas in 2015 in actie zou schieten zoals u voorhoudt.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Bangladesh eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Er is supra reeds gewezen op de twijfel omtrent de echtheid van de door u voorgelegde geboorteakte (document 1). U legt ook een document voor dat een general diary van de politie moet voorstellen (document 2). Het gaat om te beginnen enkel om een kopie, die steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip- en plakwerk, en lijkt bovendien gewoon te zijn opgesteld met een eenvoudige tekstverwerker; er is geen voorgedrukte hoofding met een logo, geen bijzondere template, geen stempels, etc. – er is niets dat aangeeft dat het om een enigerlei officieel politiedocument gaat.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. U kon evenmin aannemelijk maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid “(afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een extract van de “*Note d’observation*” van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State *d.d.* 10 januari 2018 (stuk 3), een extract van de “*Note d’observation*” van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State *d.d.* 5 maart 2018 (stuk 4) en een geboorteakte (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan S. R. en zijn handlagers te vrezen, nadat zijn vader aangifte ging doen bij de politie van zijn problemen met S. R. omwille van een perceel land met viskwekerij.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker substantieel ouder is dan 18 jaar en verzoeker hiertoe nog een geboorteakte voorlegt die niet correct zijn leeftijd vermeldt, hetgeen reeds afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid; (ii) bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn doortocht doorheen Europa in verschillende landen niet enkel verklaarde afkomstig te zijn uit Myanmar, maar ook dat zijn geboortedatum 10/02/1989 zou zijn, hetgeen dichtert aanleunt bij de resultaten van het leeftijdsonderzoek; (iii) verzoeker geen enkel geloofwaardig stuk kan voorleggen dat zijn beweerde identiteit en afkomst kan staven; (iv) de vaststelling dat verzoeker nog zo'n drie maanden in Bangladesh heeft verbleven en geen gewag maakt van zaken die in die tijd nog voorvielen, ernstig afbreuk doet aan zijn vrees voor vervolging en ook de vaststelling dat verzoeker noch in Frankrijk - waar hij één jaar tot anderhalf jaar verbleef -, noch in enig ander land waar hij doorreisde op weg naar Frankrijk asiel heeft aangevraagd, zijn vrees ondermijnt; (v) verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de duur van zijn reisweg en zijn verklaringen bovendien niet doorleefd zijn; (vi) verzoekers opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden bevatten nu (1) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangeeft dat de problemen omtrent het land begonnen toen zijn vader gecontacteerd werd door S. R. die liet verstaan dat zijn vader niet meer op een deel van de opbrengst moest rekenen, daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat R. in 2013 stopte met betalen en overhandigen van een deel van de opbrengsten, excuses en beloftes verzoon en zijn vader op een bepaald ogenblik naar het dorp trok om deze loze beloftes te doen inlossen, (2) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat zijn vader in het dorp onmiddellijk naar de voorzitter ging, vervolgens naar het politiekantoor ging en 's avonds op de markt werd neergestoken - allemaal op één dag, daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat deze gebeurtenissen zich gedurende een tijdspanne van drie dagen afspeelden en hij bovendien nog een confrontatie met R. en drie zonderlinge figuren toevoegt, (3) verzoeker ook over het tijdstip waarop zijn vader gecontacteerd zou zijn door vreemden die hem zeiden dat ze zijn zoon zouden vermoorden incoherente verklaringen aflegt en (4) hoewel verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaart dat zijn vader in Dhaka informatie ontving dat men een plan had opgevat om verzoeker te ontvoeren en hem later te ontvoeren, hij hiervan geen melding meer maakt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; (vii) het niet aannemelijk is dat verzoeker als enige op de vlucht is geslagen nu zijn hele familie bedreigd werd en zijn vader reeds werd neergestoken en het bovendien opvalt dat verzoeker verklaart dat er sinds zijn vertrek blijkbaar niets meer is voorgevallen met zijn familie; (viii) het niet aannemelijk is dat verzoekers vader zich twee jaar lang neerlegde bij een derving van de helft van zijn inkomen en pas in 2015 in actie zou schieten en (ix) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij het artikel 7 van het Handvest, alsook artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Verder is de Raad geen 'algemeen beginsel van de voorzichtigheid bekend. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.4.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 22 december 2017 (administratief dossier, stuk 10) blijkt immers dat verzoeker op datum van 18 september 2017 ouder is dan 18 jaar, waarbij een minimumleeftijd van 26,8 jaar een goede schatting is. Dit houdt een significante discrepantie in met verzoekers verklaringen waaruit volgt dat hij voorhoudt op dat ogenblik 17 jaar te zijn.

In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift meermaals op wijst dat hij een kwetsbaar profiel bezit omwille van zijn minderjarigheid, hierdoor beïnvloedbaar is door de smokkelaar en de aanwezigheid van andere asielzoekers en hiermee onvoldoende rekening werd gehouden gedurende de procedure, kan niet worden ingezien hoe dit dienstig kan worden aangevoerd nu is komen vast te staan dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker voorgelegde geboorteakte niet van die aard is om deze conclusie te wijzigen. In dit verband oordeelde de Dienst Voogdij dat verzoekers leeftijd niet kan worden aangepast op basis van de door hem voorgelegde geboorteakte. In de beslissing van de Dienst Voogdij staat te lezen dat de geboorteakte niet gelegaliseerd werd overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR). Voorts volgt uit artikel 28 van het WIPR dat de bewijskracht van authentieke documenten niet verder reikt dan een vermoeden *iuris tantum*, dat wil zeggen dat het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid met alle bewijsmiddelen mag worden aangebracht. Het medisch onderzoek vormt dergelijk bewijsmiddel. De Dienst Voogdij oordeelt dat, gelet op het leeftijdsverschil van meer dan 9 jaar tussen het leeftijdsonderzoek enerzijds en de leeftijd op het door verzoeker voorgelegde document anderzijds, hetgeen de grenzen van de redelijkheid overstijgt, de geboorteakte het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek niet kan tegenspreken.

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal geen moeite heeft gedaan om de door hem aangereikte informatie na te gaan. Hij wijst in dit verband nog op de beroepen tot nietigverklaring die hij indiende bij de Raad van State tegen de beslissingen van de Dienst Voogdij (verzoekschrift, stukken 3 en 4). Samen met verzoeker kan de Raad vaststellen dat de beslissing van de Dienst Voogdij van 20 september 2017 werd vervangen door de beslissing van 22 december 2017. Wat betreft het beroep tegen deze laatste beslissing, dient evenwel te worden opgemerkt dat overeenkomstig het '*privilège du préalable*' de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht wordt overeen te stemmen met het recht en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is.

Bovendien kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevolgd worden waar deze terecht opmerkt dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen over zijn herkomst en zijn geboortedatum in de verschillende landen die hij doorkruiste in Europa verder afbreuk doet aan verzoekers verklaringen, alsook aan de authenticiteit van de door hem voorgelegde geboorteakte. Zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15) dat verzoeker zowel in Hongarije als in Oostenrijk heeft aangegeven in Myanmar, en dus niet in Myanmashin, te zijn geboren en dit op 10 februari 1989, en niet op 10 september 2000 zoals hij voor de Belgische asielinstanties voorhield en blijft volhouden.

Verzoeker erkent dat hij in Hongarije heeft aangegeven dat hij meerderjarig was en oorspronkelijk uit Myanmar kwam, maar geeft meteen aan dat dit een leugen was dat hij opgaf op instructie van de smokkelaar en omwille van de aanwezigheid van andere asielzoekers. Hij benadrukt daarbij dat hij onder druk werd gezet, onder meer omdat hij in een gesloten centrum zat in Hongarije waar hij koste wat kost wilde ontsnappen omwille van de onmenselijke behandeling. De Raad benadrukt evenwel dat dit betoog geen verschuiving kan bieden nu van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen bij een verzoek om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, welk gegeven van fundamenteel belang is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, werpt een smet op zijn algemene geloofwaardigheid.

2.3.2.4.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker geen enkel geloofwaardig stuk kan voorleggen dat zijn beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: "(...) *U legt enkel de geboorteakte voor, waar op basis van hetgeen supra bepaald ernstige redenen zijn om van aan te nemen dat het om een frauduleus stuk gaat. Bovendien staat er geen foto op dit document, zodat u niet aannemelijk kunt maken dat dit document u zou betreffen. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw vader (CGVS p. 5) maar u hebt blijkbaar geen andere stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten, zoals een paspoort of identiteitskaart, of geprobeerd om deze via de consulaire instanties van uw thuisland te doen bekomen. Uw verklaring als zou u nooit een identiteitskaart gehad hebben of kunnen bekomen omwille van uw minderjarigheid (CGVS p. 16, 17) dient gezien hetgeen aangestipt hieromtrent supra, van de hand gewezen te worden. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen.*"

Verzoeker voert aan dat de geboorteakte onvoldoende en verkeerdelijk geanalyseerd werd door de commissaris-generaal. Zo merkt hij op dat een geboorteakte nooit een foto bevat, zodat dit niet tegen hem gebruikt kan worden. Daarnaast wijst verzoeker erop dat de geboorteakte heel wat stempels bevat die een eerste aanwijzing vormen van het authentiek karakter van de akte zelf, doch dat de commissaris-generaal geen enkele stap heeft ondernomen om het authentiek karakter van het document na te gaan. Nochtans meent verzoeker dat deze test snel gedaan kan worden, bijvoorbeeld door de gegevens van de geboorteakte in te geven op een officiële site van de plaatselijke autoriteiten. Hij hekelt voorts nog dat de commissaris-generaal zich beperkt tot het aanvoeren van een algemeen document waaruit blijkt dat corruptie in Bangladesh voorkomt.

De Raad merkt vooreerst op dat, daargelaten de vraag of er al dan niet een foto figureert op een geboorteakte en ongeacht of de gegevens op de geboorteakte in de 'Birth Record' van de officiële website van de Bengaalse autoriteiten opgespoord kunnen worden, verzoeker allerm minst aantoon dat de door hem voorgelegde geboorteakte over hem gaat. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is het leeftijdsverschil tussen het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij en de op de geboorteakte weergegeven geboortedatum dermate significant dat het de authenticiteit van de geboorteakte reeds in ernstige mate ondermijnt. Ook de vaststelling dat verzoeker geen enkel ander stuk kan voorleggen zonder hiervoor een valabele verklaring aan te brengen, leidt verder tot het besluit dat verzoeker zijn beweerde identiteit en afkomst niet kan staven.

Overigens blijkt verzoeker er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

2.3.2.4.3. De vaststelling dat verzoeker na de door hem geschetste problemen in de zomer van 2015 nog zo'n drie maanden in Dakha, in Bangladesh verbleef tot december 2015 (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7 en 14) en hij bovendien geen melding maakt van het feit dat er zich in de tussentijd nog problemen zouden hebben voorgedaan, ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden problemen. De stelling in het verzoekschrift dat het gezin van verzoeker niet voldoende financiële middelen had om hun zoon meteen weg te sturen en het enige tijd in beslag nam om het nodige geld te verzamelen, kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat hij in zijn eigen regio van herkomst, waar de door hem voorgehouden problemen zich hebben voorgedaan, bleef wonen en er uit zijn verklaringen niet kan blijken dat er zich nog problemen zouden hebben voorgedaan.

Voorts wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming. Verzoekers talmende houding – hij heeft immers noch gedurende zijn verblijf van één of anderhalf jaar in Frankrijk, noch in enig ander land waar hij doorreisde op weg naar Frankrijk een verzoek om internationale bescherming ingediend – is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker in Frankrijk bovendien bedrieglijk voorhield iemand uit Myanmar te zijn (administratief dossier, stuk 14, vraag 20) doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, nu de medewerkingsplicht van verzoeker vereist dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

De argumentatie in het verzoekschrift dat hij België steeds als eindbestemming heeft gezien, dat hij in Frankrijk vreesde te worden teruggestuurd naar Hongarije, waar hij in een gesloten centrum heeft gezeten hetgeen hem getraumatiseerd heeft zodat het een kwestie van angst voor zijn leven was, kan allerm minst als afdoende verschoening worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dit klemt des te meer daar verzoeker aangeeft dat hij een jaar of langer illegaal bij de smokkelaar kost en inwoon kreeg en niet kon uitsluiten dat hij bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd.

Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.2.4.4. Daarenboven bemerkt de Raad dat verzoeker tegenstrijdige, ongeloofwaardige en niet-doorleefde verklaringen aflegt over de door hem gevolgde reisweg. Nochtans is duidelijkheid omtrent de reisweg en de eventueel gebruikte documenten van primordiaal belang voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees, *quod non in casu*. Zo geeft verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aan dat hij ongeveer 7 maanden onderweg is geweest naar Frankrijk (administratief dossier, stuk 14, vraag 31). Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen valt evenwel af te leiden dat hij zo'n tien weken of zo'n tweeënhalve maand over dit traject zou hebben gedaan (administratief dossier, stuk 5, p. 11-15). Met het louter herhalen dat zijn reistraject tweeënhalve maand in beslag nam, slaagt verzoeker er niet in de tegenstrijdigheid te herstellen. Ook de stelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken onder veel druk stond en alles snel gebeurde, dat hij niet goed wist wat hem te wachten stond en wat van hem verwacht werd en hij daardoor een fout maakte, kan hij de Raad niet overtuigen. Immers, elk gehoorgesprek brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoeker verhinderd hebben de waarheid te vertellen. Bovendien dient opgemerkt dat, ondanks het feit dat de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij er alle wezenlijke elementen uit zijn relaas zo accuraat en volledig mogelijk vermeldde. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Bengaals en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Slechts geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, werpt verzoeker op dat hij mogelijk een vergissing maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit verweer is evenwel niet ernstig om het vastgestelde verschil van ettelijke maanden te kunnen vergoelijken.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij de zware reisweg in verschillende etappes heeft afgelegd, dat hij niet de reflex heeft om “*achterna te gaan waar hij verblijft of passeert of de correcte vragen te stellen*”, dat de verkeersindicaties en panelen in de plaatselijke taal – voornamelijk Arabisch – zijn geschreven en hij dit niet begrijpt en dat hij zijn eigen regio nooit eerder heeft verlaten, komt hij in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Met dit betoog vermag verzoeker evenwel niet afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waar terecht wordt overwogen dat verzoekers verklaringen over zijn reisweg iedere doorleefdheid ontberen. De motieven dienaangaande blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.2.4.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt nog op goede gronden dat de verschillende tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen aangaande zijn vluchtrelaas verder de geloofwaardigheid van dit relaas op de helling zetten. In dit verband staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

"Primo verklaarde u voor de DVZ nog dat de problemen omtrent het land begonnen toen uw vader gecontacteerd werd door S. R., waarbij die liet verstaan dat uw vader niet meer op een deel van de opbrengst moest rekenen en dat R. de gronden nu van hemzelf beschouwde (vragenlijst CGVS dd. 15 december 2017, afdeling 3.5.). Voor het CGVS stelde u echter enkel dat R. op een bepaald moment stopte met het betalen en overhandigen van een deel van de opbrengsten, en daar beloftes en excuusjes voor verzon (CGVS p. 6, 7, en 14), dit vanaf 2013 (CGVS p. 9). Op een bepaald moment ging uw vader dan naar het dorp om deze loze beloftes te doen inlossen (CGVS p. 7). Dit is wel iets heel anders dan dat uw vader gecontacteerd werd met de melding dat de gronden wat betreft R. niet meer van hem waren.

Secundo verklaarde u voor de DVZ dat uw vader toen jullie in het dorp kwamen, meteen naar de voorzitter ging, daar bot ving, en dan in het politiekantoor ook nul op het rekest kreeg, om uiteindelijk 's avond in de markt neergestoken te worden (vragenlijst CGVS dd. 15 december 2017, afdeling 3.5.) – allemaal op één dag dus. Voor het CGVS verklaarde u evenwel dat uw vader in het dorp eerst vocht met R., dan naar de voorzitter ging en dan bedreigd werd door drie mannen. De dag daarop zou hij naar het politiekantoor gegaan zijn, en de dag daarop zou hij neergestoken zijn (CGVS p. 6, 7). Dus hier grijpt alles op drie dagen plaats, en voegt u bovendien confrontaties met R. en drie zonderlinge figuren toe. Gevraagd om dit alles nog eens te herhalen later in het gehoor, vonden het bezoek aan de politie en de steekpartij plots plaats op dezelfde dag (CGVS p. 14). Gewezen op de tegenstrijdigheden, stelt u botweg dat u wel hetzelfde zei als voorheen (CGVS p. 14), wat uiteraard geen verklaring vormt voor deze steeds evoluerende vertelling.

Tertio stelde u voor de DVZ dat uw vader na de steekpartij een tiental dagen in het ziekenhuis in Dhaka lag, en toen hij terug thuis kwam gebeld werd door vreemden die hem zeiden dat ze zijn zoon zouden vermoorden (vragenlijst CGVS dd. 15 december 2017, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaarde u echter tot tweemaal toe dat uw vader de bedreigingen net ontving terwijl hij nog in het ziekenhuis lag (CGVS p. 7, 13).

Quarto verklaarde u voor de DVZ dat uw vader in Dhaka nadien informatie ontving dat men een plan had opgevat om u te ontvoeren, met als doel om u eigendomsdocumenten te doen ondertekenen, en u later dan te vermoorden (vragenlijst CGVS dd. 15 december 2017, afdeling 3.5.). U maakte hier voor het CGVS evenwel geen melding meer van, maar verklaarde dat uw vader enkel hoorde dat men u wou vermoorden, en ook dat hij handlangers van R. in de stad zag (CGVS p. 7, 13). Gewezen op dit toch wel aanzienlijke verschil, loochent u zonder meer uw verklaringen voor de DVZ (CGVS p. 13). Zelfs als uw eigen woorden letterlijk aan u worden voorgelezen, blijft u volhouden dat er niets gezegd zou zijn van het zetten van een handtekening (CGVS p. 14). Deze tegenstrijdigheden doen verder teniet aan de aannemelijkheid van de door u voorgehouden problemen in Bangladesh."

Waar verzoeker het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tracht te vergoelijken, stellende dat zij hoogstwaarschijnlijk te wijten zijn aan vertaalproblemen, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen tijdens de gehoren die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetheerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal bevatten geen enkele indicatie waaruit kan worden afgeleid dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Bovendien heeft verzoeker ook tijdens of na deze gehoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van de gehoren en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf (administratief dossier, stuk 5, p. 2 en stuk 14). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de gehoorverslagen geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van de gehoren, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Verzoeker vervolgt dat hij dacht dat hij alleen een antwoord diende te geven op de vragen die hem gesteld werden en er geen vragen werden gesteld over het ontvoeringsplan, zodat hij dacht dat hij hierover niet moest vertellen. Hij merkt in dit verband nog op dat deze vraag slechts op het einde van het gehoor door de "protection officer" werd gesteld en dat hij verklaart niet te weten dat hij erover spontaan moest vertellen. De Raad wijst erop dat verzoeker gevraagd werd om uitgebreid de redenen weer te geven waarom hij Bangladesh heeft verlaten, waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende en waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hij werd daarbij uitdrukkelijk gewezen op het belang van een zo volledig en gedetailleerd mogelijk verhaal, waarbij hij alle incidenten, problemen en moeilijkheden mag vermelden (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Desalniettemin dient te worden vastgesteld dat verzoeker gedurende dit vrij vluchtrelaas geheel onvermeld liet dat men het plan had opgevat om verzoeker te ontvoeren, met als doel om hem de eigendomsdocumenten te doen ondertekenen en hem later te vermoorden, zoals hij nochtans had uiteengezet op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 14, vraag 3.5.). Bovendien merkt de Raad op dat, wanneer verzoeker geconfronteerd werd met deze incoherentie, hij zich beperkt tot het ontkennen van zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen niet ernstig is.

Verzoeker beperkt zich voorts tot herhalen van één versie van de feiten, die reeds volledig ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissing omwille van tegenstrijdigheden, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, en hetgeen aldus niet dienstig is om de motivering te weerleggen. Bijgevolg blijft de motivering overeind.

2.3.2.4.6. Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker als enige op de vlucht zou zijn geslagen, nu verzoeker verklaart dat de bedreigingen tegen de hele familie werden geuit en zijn vader reeds was neergestoken (administratief dossier, stuk 5, p. 7). In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn vader inmiddels een te hoge leeftijd heeft bereikt om zulk reistraject te ondernemen, hij bovendien analfabeet is en niet in staat is om zijn land te verlaten, alsook dat zijn familie niet de nodige middelen had om een tweede persoon de reis te laten ondernemen, dient opgemerkt dat daargelaten de vaststelling dat dit veeleer blote beweringen zijn, deze argumentatie geen afbreuk kan doen aan het feit dat uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er sinds zijn vertrek blijkbaar niets meer is voorgevallen met zijn familie. Deze vaststelling is niet verenigbaar met verzoekers verklaring als zou men zijn hele familie willen vernietigen (administratief dossier, stuk 5, p. 7 en 10). Verzoekers betoog als zou zijn familie hem niets willen zeggen en de dingen zo veel mogelijk verzwijgen zodat hij zich geen zorgen zou maken (administratief dossier, stuk 5, p. 10), kan niet overtuigen nu het opnieuw een blote bewering betreft. Ook zijn gewijzigde stelling - dit slechts na confrontatie met het belang van recente informatie - dat zijn ouders hem zouden hebben gezegd dat het voor hem niet veilig is in Bangladesh en hij hen niet steeds moet contacteren (administratief dossier, stuk 5, p. 10), kan geen ander licht werpen op de voormelde vaststellingen. Aangezien verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen aangaande een landdispuut met R. S., kan van hem immers wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege over de recente evolutie van deze problemen tracht te informeren, *quod non*.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal nog op: "*Secundo valt het ook op dat u verklaart dat R. al in 2013 stopte met betalen (CGVS p. 7). Ook stelt u dat de opbrengsten die uw vader uit de gronden en de visvijver puurde groter of gelijk waren aan die van zijn dagelijkse job in de drukkerij (CGVS p. 10). Het is maar weinig geloofwaardig dat uw vader zich twee jaar lang neerlegde bij een derving van zo maar even de helft van zijn inkomen, en pas in 2015 in actie zou schieten zoals u voorhoudt.*" In zoverre verzoeker thans aanvoert dat R. niet ineens volledig stopte met het betalen, maar eerst gedeeltelijk begon te betalen met een lagere frequentie dan de bedoeling was, waardoor zijn vader nog enig geduld vertoonde en zijn vader slechts zijn geduld verloor op de dag dat de betaler volledig stopte met te betalen, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat hij zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen.

2.3.2.5. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de geboorteakte (zie map 'Documenten' en verzoekschrift, stuk 5) en verzoekers betoog dat dit document onvoldoende werd geanalyseerd door de commissaris-generaal, alsook de "*Note d'observations*" (verzoekschrift, stukken 3-4), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Bangladesh. Corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh*” van 23 februari 2017) dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Bengaalse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit alles maakt dat aan Bengaalse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

Met betrekking tot de ‘*general diary*’ van de politie overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden: “(...) *U legt ook een document voor dat een general diary van de politie moet voorstellen (document 2). Het gaat om te beginnen enkel om een kopie, die steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip- en plakwerk, en lijkt bovendien gewoon te zijn opgesteld met een eenvoudige tekstverwerker; er is geen voorgedrukte hoofding met een logo, geen bijzondere template, geen stempels, etc. - er is niets dat aangeeft dat het om een enigerlei officieel politiedocument gaat.*”

Verzoeker voert aan dat de plaatselijke autoriteiten in Bangladesh vaak inefficiënt blijven in geval van een neergelegde aanklacht of een specifieke vraag naar bescherming of zelfs corrupt zijn, waartoe hij nog citeert uit verschillende rapporten (verzoekschrift, p. 10-13). De door verzoeker geciteerde informatie vermag aan de voormelde vaststellingen evenwel geen afbreuk te doen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.6. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten

2.3.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief dossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Uit niets blijkt immers dat er in Bangladesh actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER